

Sygn. akt I CSK 806/18

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Miasta W.

przeciwko Spółdzielni Inwalidów [...] w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 sierpnia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] zmienił częściowo wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 listopada 2016 r. w ten sposób, że oddalił powództwo miasta W. przeciwko Spółdzielni Inwalidów [...] w W. o zasądzenie odsetek ustawowych za okres od dnia 1 kwietnia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 22 sierpnia 2018 r. od kwoty 285.136,65 zł zasądzonej tym wyrokiem od pozwanej na rzecz powoda.

Powód w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej według skarżącego wynika z rażącego naruszenia art. 5 k.c. poprzez jego zastosowanie i przyjęcie przez Sąd Apelacyjny, że dopuszczalnym jest korzystanie z instytucji nadużycia prawa podmiotowego przez podmiot, który sam narusza zasady lojalności względem drugiej strony stosunku prawnego, odwołanie się do statusu pozwanego będącego spółdzielnią pracy inwalidów, jako jednej z przesłanek zastosowania klauzuli nadużycia prawa podmiotowego, a nadto poprzez zastosowanie tego przepisu do usuwania ujemnych następstw niestaranego działania pozwanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoczeniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek

o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej jej zasadności wymaga od skarżącego wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych dociekań. Naruszenie prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Nie spełnia tej przesłanki jedynie powołanie naruszenia konkretnego przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 38/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.).

Skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wynik badania wniosku i jego argumentacji, na tle podstawy skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku, nie prowadzi do oceny, że zaskarżone orzeczenie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni lub zastosowania prawa, które współkształtowały jego treść. Wywód zawarty we wniosku, przedstawiony na poparcie zarzutu naruszenia przepisu prawa materialnego art. 5 k.c. poprzez jego zastosowanie w odniesieniu do roszczenia powoda o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od spornej opłaty za użytkowanie wieczyste za okres poprzedzający wydanie wyroku, zmierza w istocie do zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, co w myśl art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest niedopuszczalne. Skarżący oparł zawartą we wniosku argumentację na własnej, subiektywnej

interpretacji i ocenach stanu faktycznego (nielojalność pozwanego, niestaranne działania pozwanego), która nie znajduje odzwierciedlenia w ustaleniach faktycznych i ocenach zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dotyczących uzgodnień między stronami. W szczególności, skarżący pominął, że Sąd Apelacyjny uznał, iż w świetle porozumienia z dnia 1 marca 2011 r. umorzenie przez niego opłaty z tytułu użytkowania wieczystego miało nastąpić niezależnie od tego, czy pozwana uzyska zgodę organu Unii Europejskiej na umorzenie, co stanowiło także istotną przesłankę zastosowania art. 5 k.c. do roszczenia powoda dotyczącego odsetek ustawowych.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).